

Sygn. akt II Ca 27/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Legnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Pratkowiecka
Sędziowie:	SO Sabina Ziser SO Sylwia Kornatowicz (sprawozdawca)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Roksana Babiarczyk

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2013 roku w Legnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa W. F.

przeciwko stronie pozwanej (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Legnicy

z dnia 13 listopada 2012 roku

sygn. akt VII C 609/11

I. oddala apelację;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 27/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13.11.2012 r. w sprawie sygn. akt VII C 609/11 Sąd Rejonowy w Legnicy zasądził od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powódki W. F. kwotę 40.612 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 8.04.2011 r. – w tym 35.000 zł tytułem zadośćuczynienia i 5.612 zł jako zwrot wydatków poniesionych w związku z pogrzebem syna T. F..

Sąd Rejonowy ustalił, że syn powódki zginął w dniu 12.12.2010 r. w wypadku samochodowym, którego sprawca, jako posiadacz pojazdu, ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. W dacie śmierci T. F. liczył 34 lata, od 2 lat był żonaty, jednak nie mieszkał z żoną, lecz w L. w pobliżu rodziców, u których mieszkał do 30 roku życia. Powódka była z synem bardzo związana, zawsze mogła na niego liczyć, był on bardzo troskliwy i pomocny, był wsparciem dla całej rodziny, w tym także czworga rodzeństwa. Dowiedziawszy się o wypadku syna, powódka uderzyła głową w futrynę, bardzo często przebywa na cmentarzu.

W. F. bardzo mocna przeżyła śmierć syna, nie pogodziła się z tym faktem, nie odzyskała wewnętrznej równowagi, nie poradziła sobie ze smutkiem po stracie dziecka, ciągle „żyje” wspomnieniami o nim, odczuwa żal i przygnębienie, cierpi z powodu braku obecności T., ma silne poczucie krzywdy. W związku ze śmiercią syna W. F. doznała 5 % uszczerbku na zdrowiu w aspekcie psychologicznym, utrzymują się u niej objawy przewlekłej frustracji, jest osobą wycofaną i zgazoną. Nasiliły się u niej problemy kardiologiczne, a także skłonność do pesymizmu, załamywanie się i bierność, pojawiły się zaburzenia nerwicowe oraz poczucie życiowej destabilizacji.

W dniu 8.04.2011 r. strona pozwana przyznała, a następnie wypłaciła powódce zadośćuczynienie za śmierć syna T. F. w wysokości 15.000 zł. Kwotę tę uznał Sąd Rejonowy za zbyt niską, stwierdzając, że należne powódce zadośćuczynienie winno wynieść w sumie 50.000 zł – będzie wówczas odpowiednie w rozumieniu art.446§1 i 4 k.c. W ocenie Sądu I instancji za taką wysokością świadczenia przemawia całokształt ustalonych w sprawie okoliczności, które wskazują na bardzo dużą krzywdę powódki, wynikającą z utraty najbliższej osoby.

Strona pozwana wniosła apelację od wyroku w części uwzględniającej powództwo w zakresie zadośćuczynienia ponad kwotę 15.000 zł. Zdaniem skarżącej adekwatne do okoliczności sprawy jest świadczenie nie przekraczające łącznie 30.000 zł, zważywszy na to, że powódka nie mieszkała na co dzień z synem, nie stała się po jego śmierci osobą samotną, a T. F. jako dorosły mężczyzna miał już swoją rodzinę. Strona pozwana zarzuciła naruszenie art.446§4 k.c. i wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa ponad kwotę 20.612 zł.

Sąd Okręgowy, przyjmując za własne prawidłowe ustalenia faktyczne poczynione w pierwszej instancji zważył, co następuje:

Apelacja nie podlega uwzględnieniu.

Nie zarzuca ona dokonania w tej sprawie błędnych ustaleń faktycznych, a ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy, mające oparcie w zebranych dowodach, uprawniały ten Sąd do przyjęcia kwoty łącznej 50.000 zł jako adekwatnego do krzywdy powódki zadośćuczynienia, należnego na podstawie art.446§4 k.c. Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy wskazanego przepisu prawa materialnego.

W. F. doświadczyła – i nadal jest to jej udziałem – wszystkich negatywnych skutków, związanych ze śmiercią syna, mianowicie poczucia frustracji, lęku, bezradności, żalu, bólu, załamania, destabilizacji, zagrożenia. Znalazło to wyraz w opinii psychologa, stwierdzającej jednoznacznie uszczerbek na zdrowiu powódki, która nie odzyskała równowagi i nie jest pogodzona z przedwczesną śmiercią syna.

T. F. jako najstarsze dziecko był osobą szczególnie ważną w życiu powódki i stale w nim obecną, czego dowodzi fakt trzydziestoletniego wspólnego zamieszkiwania z rodzicami oraz utrzymywania z matką stałego, nacechowanego miłością i wsparciem kontaktu. Pomimo zawarcia związku małżeńskiego T. F. pozostał w L. i mieszkał w sąsiedztwie rodziców, jego żona natomiast - w innym mieście. Akcentowane w apelacji założenie przez T. F. własnej rodziny nie osłabiło zatem w znaczący sposób więzi powódki z synem i jego utrata pozostała dla matki traumatycznym przeżyciem, niezależnie od istnienia przy niej dużej rodziny. Wiarygodna jest argumentacja uprawnionej o jej ogromnej krzywdzie na skutek śmierci syna, który pomimo wieku i etapu swojego życia pozostał bardzo istotną częścią życia swojej matki.

Sąd Rejonowy przedstawił na piśmie obszerne motywy swojego stanowiska i jako prawidłowe nie wymagają one powtarzania ani dalszego uzupełniania. W okolicznościach tej konkretnej sprawy kwota 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za śmierć dorosłego i samodzielnego dziecka nie jest wygórowana, lecz odpowiada cierpieniu matki,

doznanych już przeżyciom oraz tym negatywnym odczuciom, z którymi będzie się ona jeszcze bardzo długo zmagać. Używając oględnych określeń należy stwierdzić, że (...) po śmierci syna jest znacznie gorsza, co przy użyciu języka emocji, usprawiedliwionego charakterem niniejszej sprawy oznacza, że życie powódki uległo dramatycznej zmianie, a ona sama jako matka, utrzymująca ze swym dzieckiem stałą silną więź, doświadczyła jednego z najgorszych, spośród danych ludziom, zdarzeń.

Wobec powyższego apelacja strony pozwanej nie mogła zostać uwzględniona, gdyż wskazywana w niej kwota 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia nie odpowiada krzywdzie powódki. Dlatego apelacja ta jako niezasadna podlegała oddaleniu na podstawie art.385 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach instancji odwoławczej ma oparcie w art.98§1 k.p.c. w zw. z art.391§1 k.p.c.